Про вовчу жадність всякий знає,
Бо Вовк під час їди
Кісток не залишає.
Та з них один зазнав біди:
Він кісткою чуть не вдавився.
Не може Вовк ні охнуть, ні зітхнуть;
Прийшлось хоч ноги простягнуть!
Та Журавель, на щастя, приблудився.
Отож-бо Вовк став знаками його манить,
В біді благає пособить.
І той свій дзьоб аж з головою
Встромив у пельку і з великою бідою
Дістав ту кістку й ну за труд просить.
— Жартуєш! — звір роззявив пащу.—
Тобі за труд? Невдячне ти ледащо!
Як бачу я, тобі замало ще того,
Що дзьоба довгого ти витягнув свого!
То ж геть, голубчик, звідси забирайся,
Та стережись: на очі більш не попадайся!